

DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM. OPAT STRAHOVSKÝ

Nový rok 2021

Dnes v noci jsme čekali se spolubratry na Nový rok, abychom jej přivítali. Na ČT pak běžel skeč „Dinner for one“, který jsme s radostí zhlédli. Skutečným autorem je Lauri Wylie, který jej napsal již v roce 1920. Pro televizi byl objeven teprve v roce 1962. Má kultovní status, v roce 1988 se dostal do Guinnessovy knihy rekordů jako nejčastěji opakovaný TV program. Je neodmyslitelnou součástí Vánoc nebo Silvestra ve všech německy mluvících zemích, Skandinávii, ale také v Estonsku a Austrálii.

O co vlastně v 18minutovém skeči jde? Stará slečna Sofie slaví své 90. narozeniny, tudíž pozvala své blízké přátele: Sira Tobyho, admirála von Schneidera, pana Pommeroye a pana Winterbottoma. Vlastně jsou již dávno mrtví, proto jejich roli musí převzít butler-komorník James, který se musí starat o jídlo i nápoje. Mezi gratulacemi a menu se opakuje vždy ta samá otázka se stejnou odpovědí: „The same procedure as last year? – The same procedure as EVERY year!“ – „Stejně jako loni, slečno Sofie?“ – „Stejně jako každý rok, Jamesi!“

Taková Miss Sophie bydlí v každém z nás a hledá stálost a stabilitu v našem životě. Dělá nám dobře, když je vše tak, jak jsme zvyklí, když se nic nemusí měnit a vše může zůstat při starém. Současně v sobě slyšíme otázku komorníka Jamese: „Musí to být skutečně tak jako minulý rok?“ Musí to být tak jako vždycky? Nemohu nikdy prolomit své opotřebované zvyky? Nedokážu nic změnit? Ani sebe?

Minulý rok bylo téměř vše jinak. Stojíme na prahu nového roku, který před námi leží jako neznámá země, nepopsaný papír i jako labyrint. Jaký bude, nový rok 2021? Pro nás jubilejní? Co nás v něm čeká? Kolik radosti a štěstí, kolik bolesti a smutku, odříkání a čekání?

Každý z nás ví o touze, kterou máme uvnitř, přání, abychom mohli začít nanovo. Musíme si však přiznat, že v tom vůbec nejsme dobří. Naše dobrá, nejenom novoroční předsevzetí časem upadají v zapomnění, vždy se nám postaví do cesty nějaké překážky, které brání, aby se něco nového uskutečnilo. Stejnou zkušenost má již dobré dvě století před Kristem Kazatel (Kohélet), když říká: „Co bylo, to bude, co se stalo, bude se opět dít a nic nového není pod sluncem!“ Staré struktury myšlení a strategií se vždy znovu prosadí. Nebo ne?

Leda, že by udělal nový začátek Bůh. Ten se dá ale lehce přehlédnout. „Dítě se nám narodilo.“ No a? Vždyť to je všechno úplně normální, vše při starém. Ale ukázalo se, že v tomto dítěti působí božská moc, Boží duch, který myslí a jedná jinak než my. A přichází zlatý hřeb, o kterém mluví Pavel Galaťanům: „Když nadešla plnost času, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného v podrobenosti Zákonu, aby vykoupil podrobené Zákonu, abychom byli přijati za syny. A na důkaz toho, že jsme syny, Bůh seslal do našich srdcí Ducha svého Syna, jenž volá: Abba, Otče. Takže už nejsi otrok, ale syn, syn, a tedy dědic z milosti Boží.“ Duch Syna je duch solidarity a otevřenosti, darovaného času, trpělivosti, vzájemné úcty, připravenosti pomoci a dělit se. To je skutečná vakcína! Jí se nechala zcela naočkovat Panna Maria jako dcera Izraele, proto je nám dána jako předobraz a vzor. Boží vakcína je nabízena i nám, tady a teď, zdarma, i když ne bez vedlejších účinků. Bez Božího Ducha nic nového nevymyslíme, s Božím Duchem se vše mění.

A tak stojíme na začátku tohoto nového roku s důvěrou, že nejsme zapomenuti. Že středem světa a života není slepá energie, osud bez tváře, ale až k smrti žité lidské dějiny – Boží dějiny s námi lidmi.

V jedné vizi o církvi bylo popsáno, jak poslední papež Petr II. přeložil své sídlo z Říma do Limy, do Peru. Když přicházel, srdečně jej vítaly zástupy lidí. Papež držel ve své ruce hůl, kterou mu daroval jakýsi mladík se slovy: „Daruji Ti k novému začátku znamení cesty“. Bylo na ní pět stuh a napsaná slova, která Petr II. přečetl a lid opakoval: Jdi do sebe! Vyjdi ven! Dívej se dopředu! Zastav se! Jdi dál! To byla cesta, po níž chtěl papež s lidmi kráčet.

Není to znamení na začátku cesty nového roku také pro nás? Pět impulsů, které obsahují program, pět orientačních bodů na cestě:

►► Jdi do sebe! Podívejme se v tichosti, kde jsme, co se z nás stalo. Uvědomme si, zač můžeme být vděční, co v nás uzrálo a co nás obohatilo. Uvažme, zda jsme spokojeni a jestli je něco, z čeho máme strach. Jděme do sebe a zůstaňme čas od času sami se sebou. Udělejme si čas pro ticho a modlitbu. Pak uvidíme, co nás nese, co nám dává sílu a odvalu.

►► Vyjdi ven! Předložme svá zklamání, nesplněné naděje, prosby a nářky v modlitbě před Boha. Vložme svůj dík do radostné písně. Vyjděme ven! A jděme k druhým, vyprávějme jim o svých zkušenostech. Čekají na naše dobrá slova, na naši náklonnost. Doufají, že nezakopeme své talenty. Jsou vděční za otevřenost a srdečnost.

►► Dívej se dopředu! Bez vizí člověk zchátrá. Nový rok nám nabízí šance a možnosti. Uvažme, v čem chceme pokračovat, co změnit, co zintenzivnit. Nevismе jenom na minulosti a netruchleme za každou propasenou příležitostí.

Obrazy naděje starozákonních proroků zachránily celý národ před rezignací, Ježíšova vize o Božím království oslovila mnohé a dodala odvahy kráčet po nových cestách. Ten, kdo má cíl před očima, ten, kdo si představí, co z něj a ze světa může být, ten už nyní aktivně vytváří budoucnost.

►► Zastav se! Dopřejme si oddechový čas a nechme si darovat v bohoslužbě novou sílu. Nenechejme se hecovat od jednání k jednání, udělejme pauzu pevnou součástí svého dne a týdne. Zařaďme oddech do svého života, jako učedníci, kteří byli na cestě s radostnou zvěstí. Jenom ten, kdo se čas od času zastaví, je schopen vnímat krásu krajiny. Život se podobá knize – blázní ji letmo prolistují, moudrý ji čte s rozvahou, protože ví, že ji může číst jen jednou. (J.P.)

►► Jdi dál! Nezůstaňme stát na místě a nebuďme spokojeni s tím, co jsme v životě a víře dokázali. Nechme se texty Písma znovu provokovat k novým krokům a krácejme vzpružení a posilnění do nového roku. Jděme dál, nejenom dnes. Nenechme se znechutit neúspěchy. „Křesťané nemusí obhajovat nějaké stanovisko, křesťané mají cestu, po které musí kráčet.“

„Stejně jako loni, slečno Sofie?“ „Stejně, jako každý rok, Jamesi.“

Náš život nemusí být stále stejně se opakující procedurou. Když se otevřeme a přijmeme Boží skutečnost, náš život může být také velkým dobrodružstvím s Bohem.